U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **I. D.**, zastoupen JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019, č. j. OAM-1110/ZA-ZA12-ZA19-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, č. j. 13 Az 14/2019 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M. **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal dne 26. 2. 2019 v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť shledal jeho žádost nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Uvedl, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinské nařízení“), je Litevská republika.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou městský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Žalovaný dle soudu správně určil příslušnost státu k posouzení

žalobcovy žádosti podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení, neboť žalobce byl v době podání žádosti držitelem víza vydaného Litevskou republikou. Skutečnost, že žalobce v Litevské republice nikoho nezná a že v České republice má kamaráda, přitom nezakládá povinnost žalovaného uplatnit diskreční oprávnění dle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení a rozhodnout o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v České republice.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel nejprve uvedl své přesvědčení, že jeho podání splňuje podmínky přijatelnosti dle § 104a s. ř. s. Namítl, že správní orgán porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav a v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu nepřiložil váhu specifickým okolnostem jeho případu.

[5] V případě stěžovatele existují skutečnosti, které zakládají důvod pro aplikaci čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení. Stěžovatel vysvětlil, že Litva nikdy nebyla jeho cílová země, tamní vízum použil pouze za účelem cesty do České republiky, kde má zázemí. V případě nuceného vycestování by ztratil kontakt s jedinou osobou (se svým kamarádem), která mu v Evropě pomáhá s integrací do společnosti a překonáním jazykové bariéry. Městský soud nesprávně uvedl, že stěžovatel neměl v České republice žádné socioekonomické vazby. Absence zázemí na území Litvy tak zásadně hovoří proti přesunu stěžovatele, neboť tam bude muset setrvat v zařízení pro žadatele o azyl.

[6] Byť může být Litva považována za bezpečnou zemi, neznamená to, že stěžovatelova žádost bude posouzena nestranně a že mu nehrozí nebezpečí. Stěžovatel není přesvědčen o řádném fungování azylového systému v této zemi. Vzhledem k těmto skutečnostem nemůže být stěžovateli odepřeno právo na meritorní projednání jeho žádosti. Městský soud měl jeho situaci posoudit i na základě pravidla *non-refoulement*.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost není důvodná, a proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele".

O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal žádný z důvodů přesahu vlastních zájmů stěžovatele. Rozhodnutí žalovaného i městského soudu vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl ve světle konkrétních okolností případu řádně a správně vyhodnocen. Městský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami a je zřejmé, proč dospěl k závěru o zamítnutí žaloby. Napadený rozsudek tak splňuje kritéria přezkoumatelnosti.

[11] Městský soud vyložil čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudkem ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24), pokud dospěl k závěru, že stěžovatelův případ není zvláštního zřetele hodný, a nebylo proto namístě využít diskreční oprávnění žalovaného a rozhodnout o jeho žádosti v České republice. Zvláštní vztah stěžovatele k České republice nelze dovodit toliko ze skutečnosti, že se zde nachází jeden jeho kamarád z Uzbekistánu, který stěžovateli pomáhá s integrací v evropské společnosti.

[12] Žalovaný i městský soud s odkazem na informaci OAMP (odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR) ze dne 31. 1. 2017 o litevském azylovém systému, jejíž obsah stěžovatel nezpochybnil, přesvědčivě vysvětlili, že v Litevské republice funguje azylový systém řádně a nejsou zde pochybnosti, že žádost stěžovatele bude vyřízena nestranně. Tento závěr odpovídá rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 17. 10. 2018, č. j. 10 Azs 197/2018 – 44).

[13] Městský soud ani žalovaný proto nepochybili, pokud v souladu s výše citovanou judikaturou dospěli k závěru, že stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu je nepřípustná.

[14] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[16] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 1 Azs 204/2019 - 21, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Maroš Matiaško, LL.M. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), částkou 2 x 3.100 Kč za dva úkony právní

služby (příprava a převzetí zastoupení, podání kasační stížnosti) a dále částkou 2 x 300 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Výše odměny tedy činí celkem 6.800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu